

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-08-000 804
Бањалука, 3.3.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Стаке Гојковић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари предлагатељице М.М. из П., коју заступају пуномоћници М.Д. и Д.З., адвокати из П., против противника предлагача Б.М. из П., кога заступа пуномоћник Б.Г., адвокат из Б., ради одређивања носиоца станарског права на стану након развода брака, одлучујући о ревизији предлагатељице против рјешења Окружног суда у Бањалуци број 011-0-Гж-08-000 418 од 20.5.2008. године, на сједници одржаној 3.3.2010. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеним рјешењем Основног суда у Приједору број 077-0-В-06-000 480 од 27.11.2007. године за носиоца станарског права на стану у П. у Улици ..., Ламела Г-1, високо приземље, стан бр. 1, који се састоји од 3 собе, кухиње, ходника и купатила са WC, одређен је противник предлагача Б.М., одлучено да предлагатељици М.М. престаје својство носиоца станарског права на наведеном стану и да је дужна да се исели из стана у року од петнаест дана, након што јој противник обезбиједи нужни смјештај, те да свака странка сноси своје трошкове.

Другостепеним рјешењем Окружног суда у Бањалуци број 011-0-Гж-08-000 418 од 20.5.2008. године жалбе странака су одбијене и првостепено рјешење потврђено.

Благовремено изјављеном ревизијом предлагатељица побија другостепено рјешење због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена одлука преиначи и на предметном стану предлагатељица одреди за носиоца станарског права или да се укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на ревизију противник предлагача је предложио да се ревизија одбаци као недозвољена или одбије као неоснована.

У конкретном случају се ради о ванпарничном поступку одређивања носиоца станарског права на стану послје развода брака, па како у приједлогу којим је покренут ванпарнични поступак вриједност није означена, ревизија је дозвољена у смислу члана 26. Закона о ванпарничном поступку ("Службени лист СРБиХ", број 10/89 – у даљем тексту: ЗВП). Зато је неоснован приговор противника предлагача да је ревизија предлагатељице недозвољена.

Међутим, ревизија није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, предметни стан је противник предлагача добио на коришћење од предузећа у коме је радио 1983. године, док је живио у браку са првом супругом, А., и њихово седморо дјеце. Неспорно је да је након А. смрти противник предлагача закључио брак са предлагатељицом 25.10.1990. године који је разведен правоснажном пресудом 18.2.2002. године и да странке немају заједничке дјеце. Није спорно ни да су обје ванпарничне странке пензионери, да су њихове мјесечне пензије приближно једнаке, да ни једно од њих нема додатних прихода и да нису способни да додатно привређују, како због година живота тако и због болести. На основу проведених доказа првостепени суд је утврдио да су обје странке слабог здравственог стања, те да је здравствено стање противника предлагача, који је старији и слабије, јер има губитак слуха, повишен крвни притисак, склерозу крвних судова, мозга и општу атеросклерозу, душевно обољење, хипохондријска структура са хипоманифестацијом. Предлагатељица је лијечена од пролазног психотичног поремећаја *psihosis acuta* прије шеснаест година, од 2004. године се лијечи од депресије и отпуштена је из болнице као опорављена, а од органских обољења има повишен крвни притисак, хроничну миокардиопатију и ангину пекторис. Ванпарничне странке немају других чланова породичног домаћинства који са њима живе и ниједна странка нема другу стамбену јединицу у којој би могла становати.

Код оваквог стања чињеница нижестепени судови су закључили да у складу са одредбом члана 20. став 1. Закона о стамбеним односима – пречишћени текст ("Службени лист СРБиХ", 14/84, 12/87 и 36/89, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 19/93, 12/99 и 31/99, у даљем тексту: ЗСО) на спорном стану након развода брака носилац станарског права треба да остане противник предлагача који је стан добио на коришћење, а да је предлагатељица дужна да се исели из предметног стана након што јој противник обезбиједи нужни смјештај.

Оспорена одлука је правилна и законита.

По оцјени овог суда нижестепени судови су цијенили изведене доказе управо на начин како је то прописано одредбом члана 8. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07 и 49/09 у даљем тексту: ЗПП) и на основу тако утврђених, те неспорних чињеница, правилно утврдили да су стамбене потребе странака једнаке и да је њихов материјални и социјални положај приближно једнак, да је њихово здравствено стање нарушено, да нису способни за додатно привређивање, јер да су у поодмаклим годинама живота. Правилном оцјеном налаза и мишљења вјештака медицинске струке др М.С. и др Н.М., нижестепени судови су закључили да је противник предлагача лошијег здравственог стања од предлагатељице, па је неоснован приговор ревизије

да су нижестепени судови у поступку доношења оспорене пресуде повриједили одредбе члана 7. и 8. у вези са чланом 209. ЗПП.

Тачни су наводи ревизије да другостепени суд у образложењу оспорене одлуке погрешно наводи да је предлагатељица била власник дијела куће у Б. који је након закључења брака са противником продала и новац добијен продајом дала свом сину, јер је предлагатељица исказала да је до удаје живјела у кући са својим братом који је на име њеног дијела куће исплатио њеном сину 13.000,00 КМ када се она удала. Како нижестепени судови при утврђивању стамбених потреба и материјалног положаја странака предње нису ни узели у обзир и како су правилно утврдили да обје ванпарничне странке немају могућности да на други начин задовоље своје стамбене потребе и да је њихов материјални положај приближно једнак, овај пропуст другостепеног суда није од утицаја на правилност и законитост оспорене одлуке.

Понашање ванпарничних странака након развода брака, као и у току овог поступка, у погледу начина коришћења предметног стана, као и евентуално предузимање радњи једне од њих с циљем да се друга страна онемогући да стан несметано користи, није од утицаја на одлуку у овом предмету у смислу члана 20. ЗСО. Зато нису погријешили нижестепени судови што при доношењу оспорене одлуке нису цијенили доказе које је извела предлагатељица ради утврђивања тачности навода да је противник сметао у посједу предметног стана, па су и ови наводи ревизије неосновани.

С обзиром да су нижестепени судови правилно утврдили да обје ванпарничне странке имају једнаке стамбене потребе, да немају других чланова породичног домаћинства који са њима станују, да је њихов материјални положај приближно једнак, да је противник лошијег здравственог стања од предлагатељице, те да је предметни стан противник добио на коришћење од радне организације у којој је радио прије закључења брака са предлагатељицом, правилно су нижестепени судови примијенили одредбе члана 20. став 1. и 2. ЗСО када су за носиоца станарског права на предметном стану одредили противника предлагача и одлучили да предлатељици престаје станарско право уз обавезу да из стана исели, након што јој противник обезбиједи нужни смјештај.

Из напријед изложеног произлази да оспорена одлука нема недостатака на које указује ревизија предлагатељице, нити оних на које овај суд пази по службеној дужности у смислу члана 241. ЗПП. Зато је примјеном одредбе члана 248. у вези са чланом 254. став 1. и 4. истог закона и члана 2. став 2. ЗВП одлучено као у изреци.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић